

CHUYỆN ‘SƯ PHỤ’ CỦA NHÀ THƠ NGUYỄN ĐĂNG HÀNH

Sáng ngày 07 tháng 07 năm 2019, tầm 9 giờ anh đến nhà tôi ở phố Nguyễn Văn Trỗi theo lời hẹn. Bắt tay anh, tôi nói: - "Em có mời anh Đỗ Hoàng. Chốc gặp nhau, anh có ngại không?". Thoáng chút bối rối nhưng nét mặt anh rất nhanh tươi trở lại: - "Không sao! Chuyện thật người thật thì có gì tứ phải ngại.", rồi chậm chậm bước lên tầng.

Vừa gặp Đỗ Hoàng, anh đã quày quả trách tôi:

- Chú viết “Tưng tưng 7 chuyện cùng Nguyễn Đăng Hành” như thế hại anh quá. Nhiều người hiểu sai nói anh thế này thế kia..

Tôi ngớ người, phân trần:

- Em viết nhẹ đi rất nhiều so với lời anh nói. Anh mắng em hèn, không dám trích dẫn 100% lời anh vì sợ mọi người chửi, sao giờ lại trách em?!

Không trả lời tôi, anh cười rất tươi với nhà thơ Đỗ Hoàng, giọng hồ hởi:

- Anh Đỗ Hoàng, bác Chữ Văn Long, bác Nguyễn Khôi là 3 sư phụ em rất kính trọng! Đời em chỉ tôn kính 3 sư phụ đây thôi!

Rồi vồn vã chuyển đề tài thăm hỏi, luận bàn thơ phú. Tôi tròn mắt nhìn anh: Chẳng có lẽ tôi đang nghe nhầm?

Tôi nhớ, lần đầu anh rủ nhà thơ Hoàng Xuân Họa đến nhà tôi ở phố Nguyễn Văn Trỗi, Hà Nội. Vừa nhấp ngụm trà, anh hăng giọng, vẻ mặt cảm động:

- Thầy Hoàng Xuân Họa đây là sư phụ tứ rất tôn kính! Sư phụ dạy tứ nhiều chiêu thức làm thơ lắm. Tứ rất biết ơn sư phụ!

Rồi hai tay nắm chặt vào nhau, anh chớp chớp mắt, khiến nhà thơ Hoàng Xuân Họa lặng người vài nhịp thở mới run run gõ gõ ngón tay xuống bàn:

- Hành cứ quá lời nên thế... Mình giúp Hành được bao nhiêu đâu....

Ở làng Đá, quê tôi, cũng hơn một lần anh chém tay quả quyết:

- Tứ chơi với rất nhiều nhà thơ, đủ mọi lứa tuổi, đủ mọi thành phần nhưng nói thật với cậu, chỉ bác Văn Thùy đây mới đáng mặt để tứ tôn làm sư phụ. Thơ của sư phụ Văn Thùy tuyệt vời lắm, đọc sướng lắm, khoái lắm, vào lắm...

Chỉ vài lời thế thôi đã giúp không khí đang tẻ nhạt vì người nào người nấy còn mãi giữ kẽ tức khắc trở nên rôm rả, náo nhiệt, những câu thơ tếu, những chuyện lạ đời được "dị nhân" Văn Thùy kể nghe dí dỏm hơn, có lửa hơn và “bạn rượu” cũng hào hứng tán thưởng hơn.

Rồi bận nữa, cũng tại nhà tôi ở phố Nguyễn Văn Trỗi, anh rồn rảng trước nhà thơ Nguyễn Thanh Lâm:

- Thầy Lâm là nhà “Hà Nội học”, là sư phụ kính trọng của tứ! Thơ của thầy đầy chất trí tuệ, đầy chất Thiền, rất đại chúng mà cũng rất bác học. Thơ như của thầy khó làm lắm. Không phải ai cũng làm được đâu. Vì thế, thơ của thầy rất kén bạn đọc. Phải có trình độ uyên bác, có khả năng cảm thụ văn học sâu sắc mới cảm được thơ của thầy. Mấy ông thơ Câu lạc bộ, thơ

vườn... mà gặp được thơ của thầy Lâm thì thích lắm, mừng như bắt được vàng nhưng hiểu được thơ của thầy thì mấy nhà thơ vườn đó còn lâu, có mà mãi ú ớ như vịt nghe sấm.....

Anh say sưa như cử tọa lên đồng, khiến nhà thơ Nguyễn Thanh Lâm thỉnh thoảng lại tháo kính, dụi dụi mắt, ngài ngại:

- Hành khen quá lên vậy, tớ ngưỡng ....

Rồi, có lần anh vung tay hào hứng:

- Đời anh may mắn được kết giao với nhà thơ Phạm Tiến Duật, được ông dạy nhiều chiêu thức làm thơ lắm. Dù luôn miệng chửi thơ anh là thơ con cóc, không xứng với thơ mấy Câu lạc bộ "trăm hoa đua nở" nhưng duy nhất ông mới đáng mặt là sư phụ của anh!...

Tôi ngần người với thắc mắc: Anh lắm sư phụ vậy? Sao ai anh cũng bảo là sư phụ duy nhất thế? Phải lặng ngời đến gần tiếng đồng hồ tôi mới vỡ lẽ vì nhớ ra lần anh bị nhà thơ Nguyễn Khôi mắng là "thằng lưu manh chốn ngoại ô", anh đã ghé tai tôi thủ thỉ:

- Bác Nguyễn Khôi khôn lắm, không chê ai trước mặt vì không muốn làm mất mặt người ta nên ai cũng quý bác ấy. Lần này chắc bác ấy bực lắm nên mới mắng tớ như vậy. Tớ thì khác, ai tớ cũng tôn làm sư phụ, cho họ sướng ngắt ngáy. Mình mất gì đâu ngoài lời khen mà lại được họ quý. Chú cứ thẳng ruột ngựa như thế sẽ bị nhiều người ghét lắm.....

Tôi thờ người khá lâu mới thấm được bài anh dạy: Đó là nghệ thuật trong giao tiếp, đánh thẳng vào điểm yếu của người đối diện là "cái tôi" thích được ca tụng, tôn thờ. Những lời khen có cánh đó làm cho người ta thấy được trân trọng, dù biết đó chỉ là những câu nói xã giao nhưng tâm trạng vẫn thoải mái, nói chuyện vẫn rôm rả hơn. Các cụ chả đã dạy: "Lời nói chẳng mất tiền mua / Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau" đấy thôi.

Bái phục anh! Bái phục nhà thơ Nguyễn Đăng Hành! Nhưng thật lòng, đã quen với cách sống nghĩ sao nói vậy, giờ có bắt học anh rồi thường lớn chắc tôi cũng làm không được bởi như cổ nhân đã đúc kết: "Giang sơn dễ đổi / Bản tính khó dời."

Tôi cứ vẫn vợ từ ngày đó đến giờ, giá anh là doanh nhân hoặc chính khách, có lẽ anh sẽ rất thành công!

Hà nội, ngày 12 tháng 01 năm 2020

ĐẶNG XUÂN XUYẾN

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DangXuanXuyen.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11300 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC